

Pregó de l'Empar Moliner

31a Setmana Medieval - 20 d'abril de 2018

Si ara agafo, sense solta,
La llegenda. I, com un mag,
vaig i li dono la volta
a la princesa i al drac...
Em direu: "Altra vegada?
Però si això tothom ho fa!
La princesa, empoderada
I ell, el drac, vegetarià..."
El Sant Jordi un tita freda,
aprofitat i arribista,
egocèntric, cregut, bleda,
i no gaire feminista?
Us juro que no ho volia.
Em semblava molt vulgar.
Metàfores, poesia...
No estaríem millor al bar?
Però és que els successos polítics
i la vessant judicial
ens obliguen a ser crítics
amb els dracs, en general.
...
No, no, no. No em quedo en blanc.
No em feu perdre l'autoestima!
És que pensava en Montblanc
i no em sortia la rima...
Va, que busco equivalències

entre allò que va passar
i totes les inclemències
d'aquest clima català:
Drac de passat imperial
i alguns tics autoritaris,
molts amics al tribunal
i molts amics als diaris.
La princesa fent-se fúmer,
pensant: “Sóc el seu dinar.
Sóc com una trista escuma
D’ un plat del Ferran Adrià”.
El drac que treu l’adminicle
per menjar. Diu: “Ara vinc”.
I li aplica aquell article
que es diu 155.
Els vilatans, mentrestant
(després de gratar-se els cranis)
decideixen que faran
multitudinàries manis.
Ves que es posen samarretes.
Fan castells, allò tan típic...
Es toquen les mans, les metes...
amb aquell esperit pacífic.
Però els reparteixen estopa,
gardeles i bacallà.
Com que no els fa cas Europa
Busquen un Sant de per allà.

I ja us dic, a la bestreta,
que rimaré en consonant
aquesta següent quarteta
per fer un contrast elegant,
ara que parlem del Sant.

No vull que hi hagi sarau:
No és un príncep i no és blau.
És un Sant, això és la clau.
No parlo del “Preparao”.

Que fa un discurs complaent
a la tele, per la gent.
A mi em sembla “meravÈllos”
Que per què he canviat l’accent?
Perquè rima amb “a por ellos”.

Però a la llegenda mateixa,
l’argument és fluix. Babau.
El drac menja, ningú es queixa
Fins que es menja els de palau.

Perquè esclar, les de sang blava
Són gent emèrita i sàvia.
Per això netegen la bava
Dels petons de la reina-àvia.

Total que Sant Jordi el mata
Amb un estil tan marrano

que jo crec que no l'empata
Ni el torero Ortega Cano.

I ara que parlem del toro
Un prefix hi afegiré.
Poso un "Mon". Ja tinc Montoro
I escolteu el que us diré:

Diu que conta la llegenda
(i un informe dels tricornis)
Que l'home "no suelta prenda".
Vaja, que també es fa l'Orni.

Ell no hi veu malversació
Als comptes de la donzella
Però el jutge, castigador,
té pel mànec la paella.
L'un, que no troba les peles,
l'altre que diu "no ni poc".
Ves que no marxi a Brussel·les
el ministre. Amb un llaç groc.

Ja ve el final, Déu n'hi do.
Si no t'agrada, l'esborres!
Mort el drac, la petició:
que no hi hagi més masmorres.
Ni princeses oprimides
Ni princeses de cap mena
Sinó dones ben parides

sense sang blava a l'esquena.
I al príncep fem-li amanyacs,
traguem-li els rocs de la faixa.
I qui vulgui veure dracs
Que se'n vagi al Cosmo Caixa.